

FARSKÝ LIST

23. jún – 29. jún 2025, číslo 603

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

BIBLIA PRE VŠETKÝCH

ABRAHÁMOVA OBETA (2)

Potom, ako Abrahám odišiel zo zeme do krajiny, kam ho Boh viedol, stane sa celý rad udalostí.

Nakopí sa hriech a neposlušnosť, ale nadmieru je hojná milosť a milosrdenstvo. Všetky tieto udalosti znamenajú to, čo nazývame Abrahámovou cestou viery. Toto putovanie viery má svoj vrcholný bod vo chvíli, keď Boh povie Abrahámovi: "Nože vezmi syna svojho, jediného svojho syna, ktorého miluješ, Izáka a vyber sa do krajiny "Morja"! Tam ho obetuj ako celostnú žertvu na jednej z hôr, ktorú ti ukážem" (Gen 22,2).

Izák bol najvzácnejší dar, ktorý Boh dal Abrahámovi. Keďže človek má zvrátené srdce, premieňa Božie dary na konkrétne modlárstvo. Preto Boh napráva Abraháma tak, ako otec napráva svojho syna v tom najhlbšom strede jeho zvrátenosti. Keď Izrael dôjde do zasľúbenej zeme, Boh mu dá prikázanie večného života: "Počuj, Izrael, Pán je náš Boh, Pán jediný! A ty budeš milovať Pána, Boha svojho celým srdcom svojím a celou dušou svojou a celou silou svojou" (Dt 6,4-5). Toto slovo bude Izrael interpretovať ako autentické Božie zjavenie. To je krédo izraelského ľudu. Keď Boh hovorí Abrahámovi, aby mu obetoval svojho jediného syna, ktorého miluje, kladie pred neho vrchol cesty viery, pretože pre Abraháma jeho jediný a milovaný nie je Boh, ale jeho syn Izák. Toto slovo, zasiate do jeho srdca, ho zraní v hĺbke bytia. Ale Abrahám, ktorý pri všetkých svojich hriechoch našiel milosrdenstvo, pozná už Boha. Vie, že tento Boh, ktorý k nemu hovorí, nie je nijaký netvor. Vie, že žiada od neho jeho naprojektovaný plán na život svojho syna Izáka, ktorého má obetovať. Ale taktiež vie, že Boh je Láska voči nemu, a že: "Kto by si chcel život

zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho" (Mt 16,25).

Osvietený touto hlbokou skúsenosťou, ktorú má, že Boh bol voči nemu dobrý, Abrahám poslúchne. A preto hovoria svätí cirkevní otcovia, že vo Svätých písma Abrahám, znamená viera. Ak chceme vedieť, či máme vieru, netreba sa nám príliš spoliehať na mimoriadne veci, ktoré sa stávajú, ale pozrime sa na Abraháma ako do zrkadla. Abrahám vstal včasráno a spolu so svojimi sluhami i so svojím synom Izákom sa vybral na vrch, ktorý mu Boh označil. Vrch, v Písme znamená Cirkev, lebo iba v cirkvi sa završuje viera človeka. Miesto, kde má byť obetovaný Izák, je miestom zjavenia sa Božej slávy.

Na tretí deň cesty Abrahám zďaleka uvidel to miesto, takisto ako Ježiš Kristus na tretí deň vstal z hrobu a kontemploval Otcovu slávu. Abrahám povedal svojim sluhom: "Vy ostaňte tu i s oslom; ja a chlapec pôjdeme až tamto. Pomodlíme sa a vrátíme sa k vám" (Gen 22,5).

Cirkevný otec, Origenes, komentuje tento text takto: Keď Abrahám povedal, "vrátíme sa", bol si úplne istý, že Boh mohol jeho syna Izáka vytrhnúť zo smrti, a bola to jasná narážka na vzkriesenie Ježiša Krista z mŕtvych. A keď hovorí sluhom, aby ostali na úpätí vrchu a nesprevádzali ho, to preto, že sluha nikdy nemôže nazerať - kontemplovať Božiu slávu. Ježiš na toto povie: "Už vás nenazývam sluhami, lebo sluha nevie, čo robí jeho pán. Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca" (Jn 15,15). Potom naukladal drevo na zápalnú obeť za svojho syna Izáka; takisto ako človek viery naloží svoj kríž na plecía Ježiša Krista, pretože On je jediný, ktorý bude obetovaný. Tento Ježiš Kristus, ktorý nesie náš kríž, je poslaný Otcom, aby nás

vytiahol zo zúfalstva, do ktorého nás neustále vŕháňa démon.

O tomto bode je jedna katechéza, ktorú Židia vypracovali, aby ňou katechizovali svoje deti.

Podľa tejto katechézy Izák povedal Abrahámovi:

"Zviaž ma, spútaj ma pevne, Otče môj, aby som sa azda zo strachu nevzpíeral, a nebola by platná moja obeta." A toto povedal Izák preto, lebo keď zvieria obetovali Bohu, malo byť úplne krotké, lebo keby sa metalo pod nožom, bolo by odmietnuté. Preto Ježiš Kristus bude Baránok úplne krotký, ktorý bude pripútaný na kríž, aby jeho obeta bola príjemná Otcovi.

ABRAHÁM (3)

Abrahámovu srdce je už pripravené na tú najväčšiu skúšku svojho života. Už nepatrí sebe samému, ale Bohu. Rovnako Ježiš Kristus "hoci bol Synom, z toho, čo vytrpel, naučil sa poslušnosti" (Hebr 5,8). "Tu načiahol Abrahám svoju ruku, schytil nôž, aby zabil svojho syna" (Gn 22,10).

Protikladom Abrahámovi je Eva, ktorá taktiež načiahla ruku, ale nie preto, aby splnila Božiu vôľu, ale aby jedla zo zakázaného ovocia. Koniec koncov Eva koná podľa toho, čo sa jej zdá rozumné.

Abrahám ukrižuje svoj rozum, aby poslúchol Boha a ako maximálne naplnenie tejto udalosti Ježiš Kristus si nechá preraziť hlavu, sídlo rozumu, v dokonalom akte poslušnosti Otcovej vôli.

V tomto vrcholnom momente dejín, a naozaj hovoríme o vrcholnom momente, pretože po prvýkrát sa objaví viera na zemi, je počuť hlas z neba, ktorý riekol: "Abrahám, Abrahám!

Nevzťahuj ruku svoju proti chlapcovi a neurob mu nič zlého! Teraz som totiž poznal, že sa bojíš Boha a neušetril si jediného syna svojho kvôli mne" (Gn 22,12). To je naozajstné zjavenie sa Boha. V Abrahámovi sa dokonale vyplnia slová žalmu 73,1: "Aký dobrý je Boh voči statočným, Boh voči tým, čo majú srdce čisté." A preto hovoríme, že Abrahám je viera; nie preto, že mu o tom rozprávali, ale že on videl. A čo uvidel Abrahám? Milosrdenstvo Božie, ktoré zo smrti vytiahne život.

Taktiež Jób bude môcť povedať na konci svojho života: "Len z počutia som teba poznával, lež oko moje teraz už uzrelo teba" (Jb 42,5). "Zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie" (Lk 21,28). Aj Abrahám: "zdvihol svoje oči, a hľa, uzrel v pozadí barana, ktorý bol rohami zachytený v kriakoch" (Gn 22,13). V Písme trnie znamená slabosť človeka, lebo je to najbezvýznamnejší ker na zemi. Stačí jedna iskra, aby zhorel počas niekoľkých sekúnd. Na druhej strane rohy znamenajú moc. Takže tieto slová nám predstavujú obraz, ktorý bude typický v celom Písme a ktorý nám zjavuje prirodzenosť Boha - Boha zamilovaného, zamotaného, zachyteného ako v pasci slabosťou človeka. Tento baran - predobraz Ježiša Krista, je ten Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta. Tento obraz nám pripomína horiaci ker Mojžišov, kde oheň Božej lásky nezhára a stáva sa viditeľným patriarchovi a posieľa ho vyslobodiť svoj ľud. Tento istý obraz je ukrižovaný Ježiš Kristus, kde zažiarí Božia sláva na kríži, na symbole preklatia pre všetky národy a kultúry celého sveta. Ostáva (rozumie sa na tomto kríži) požehnaný a posvätený, lebo láska Boha si urobila svoj príbytok v ňom. Tak ako baran mal svoj príbytok v Abrahámovom kriku, tak ako oheň urobil si svoj príbytok v kriku Mojžišovom, a tak ako tento ker, aj tento kríž neboli zničené prítomnosťou Boha, takisto Božia láska nezničí slabosť človeka, ale jej dá zmysel.

A preto apoštol Pavol položí za základ svojej apoštolskej služby svoju slabosť a hovorí v 2. liste Korinťanom 4, 7-11: "No tento poklad máme v hlinených nádobách, aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my. Zo všetkých strán nás sužujú, ale nie sme stiesnení; sme bezradní, ale nepoddávame sa; prenasledujú nás, ale nie sme opustení; zrážajú nás, ale nehynieme. Stále nosíme na našom tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život." Abrahám vzal barana a obetoval ho namiesto svojho syna ako celostnú žertvu. Ježiš Kristus, rozprávajúc sa s

farizejmi povie im: "Váš otec Abrahám zaplesal, že uvidí môj deň; i videl a zaradoval sa" (Jn 8,56). Abrahám skutočne videl Ježišov deň, t.j. jeho vzkriesenie vtedy, keď na oltári obety nahradil Izáka baranom. Nuž teda, po tejto skúsenosti Abrahám mohol povedať: "Boh sa postará." Aj Ježiš Kristus mal hlbokú vnútornú istotu vo chvíli smrti, že jeho Otec sa postará.

JAKUB

Patriarcha Jakub sa objaví v Písme ako človek, ktorý je privedený k tomu, aby spoznal svoju vlastnú slabosť, a v tejto slabosti bude hľadať svoju oporu v Bohu. V pozadí dejín Jakuba zostáva vždy skryté násilie voči svojmu bratovi Ezauovi, aby ho obral o právo prvorodenstva, naplňajúc tak Ježišove slová: "Nebeské kráľovstvo trpí násilie a násilníci sa ho zmocňujú" (Mt 11,12). Izák má dvoch synov; Jakuba a Ezau. Ezau je starším bratom a preto mu prislúchajú práva prvorodenstva. Byť prvorodeným v izraelskom národe je veľmi dôležité, lebo mu patria Božie požehnania. Pre Izraelitu je Božie požehnanie niečím veľkým, pretože slovo požehnanie - dobrorečenie znamená hovoriť dobre. Izraelita vie, že keď Boh nad ním dobre hovoril, že toto slovo sa splní. Rebeka, Jakubova matka, mala Božie zjavenie, keď v jej lone boli jej dvaja synovia. V tomto zjavení Boh jej riekol: "Dva národy sú v lone tvojom a dva kmene oddelia sa zo života tvojho, národ nad národom bude prevládať a starší slúžiť bude mladšiemu" (Gn 25,23). Táto skutočnosť je niečím stálym v priebehu celého Písma; na malom, na tom, čo neslúži, čo je nanič, čím sa pohŕda v očiach sveta, Boh zjaví svoju moc. Takýto bol život svätých počas celej histórie cirkvi, ľudí slabých, ktorí dostali silu od Boha. Ako je aj podobenstvo o horčičnom zrnku, ktoré je najmenším semienkom zo všetkých a môže splodiť obrovský strom, kde hniezdia nebeské vtáky. Ezau sa objaví v Písme ako dokonalý a mocný človek. Odchádza z domu - obraz cirkvi, aby si hľadal obživu, aby premenil kamene na

chlieb, aby mohol prežiť a nevie, že: "Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst" (Mt 4,4).

Jakub je slabý človek, vždy pri matkiných nohách, je človekom falošným, nielenže podvádza Ezaua, svojho brata, ale aj svojho svokra Labana, ktorého podfukom okradol o statok, ale má niečo, čo nemá Ezau; má zasiatu vo svojom srdci túžbu po nebeskom kráľovstve. A preto keď nadišla chvíľa, odkúpi od Ezaua Božie požehnanie, dajúc mu na výmenu tanier šošovice. Zoči - voči tejto "kúpe a predaju" Ezau povie: "Hľa, idem zomrieť od hladu, načo mi je právo prvorodenstva?" (Gn 25,32).

Ezau pohŕda Bohom pre lásku k tomuto svetu, splňajúc tak slová apoštola Jakuba: "Cudzoložníci, neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom? Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha" (Jk 4,4).

Kniha Genezis hovorí, že Izák, keď už bol starý a takmer slepý (svätí otcovia vravia, že Izák oslepol, keď videl Božiu slávu na vrchu Morja vo chvíli obetovania) zavola si Ezaua a povedal mu: "Nože mi prinies nejakú zverinu a priprav mi chutné jedlo, aby som jedol a aby som ťa pred Pánom požehnal prv, kým zomriem" (Gn 27,7). To bola chvíľa, ktorú Jakub využil, aby vyradil Ezaua.

Rebeka, jeho matka, pripravila Izákovi hostinu. Obliekla Jakuba do Ezauových šiat. Jakubove ruky a krk pokryla kožkami kozliat, lebo Jakub bol hladký a Ezau bol zarastený.

Izák spoznal, že Jakubov hlas nebol hlasom Ezauovým, ale ohmatajúc mu ruky a krk povedal: "Hlas je hlasom Jakubovým, ale ruky sú Ezauove. I žehnal ho" (Gn 27,22-23).

Svätí cirkevní otcovia hovoria, že keď Izák ohmatal Jakubove ruky a pocítil, že boli chlpaté kvôli kožkám z kozlaťa, vdychoval - zacítil vtedy príjemnú vôňu Ježiša Krista, Baránka Božieho. Tak dostal Jakub Božie požehnanie. Slovo Jakub znamená v Písme "vyvolenie", lebo Boh nehľadí na vonkajšok, ale hľadel na jeho srdce a videl ho

ochotné, pripravené na prijatie jeho milostí a darov.

Jakub, ako aj iné osobnosti v Písme, je dnes veľmi aktuálna postava, pretože aj dnes Boh sa nespolieha na zovňajšok, ale skúma srdce človeka a keď vidí srdce, ktoré sa nechá ním modelovať,

požehná ho a nezáleží mu na jeho hriechoch a na jeho slabostiach. Jakub je skutočne chudobný duchom, lebo nemá silu vôle, aby bol rýdzim človekom ako jeho brat Ezau. A nanič bolo plakať Ezauovi, keď stratil prvorodenstvo, pretože uprednostnil lásku tohto sveta pred Božou láskou.

	Čičava	Komárany	Merník
Po 23.6.	Svätá mučenica Agripína		
	18.00 +Ján, Júlia, Ján, Jozef (r.Kochanová)		
Ut 24.6.	Narodenie proroka, predchodcu a křtiteľa Jána, Patrón archieparchie		Odporúčany sviatok Myrovanie
	17.30 na úmysel darcu	16.00 +Ján (r.Kľučárová)	19.00 +Mária, Ján, Michal, Anna (r.Gajdošová)
St 25.6.	Svätá prepodobná mučenica Febrónia		
	8.00 na úmysel darcu		
Št 26.6.	Prepodobný otec Dávid zo Solúna		
		18.00 +Ján, Anna, Jozef, Ladislav (r.Nabožna) zo sviatku	
Pi 27.6.	Najsladšieho Pána, Boha a Spasiteľa Ježiša Krísta Milujúceho ľudí		Odporúčany sviatok Voľnica
		16.00 spoveď pred odpustom 18.00 liturgia	
So 28.6.	Presvätá Bohorodička spolutrpiteľka		
		18.30 *ZBP Jozef, Marcela (r.Tömörjová)	17.00 *ZBP Pavol, Pavol (r.Suchaničová)
Ne 29.6.	Tretia nedeľa po Päťdesiatnici Svätí apoštoli Peter a Pavol Odpust chrámu sv. Kozmu a Damiána v Čičave		Myrovanie Pri myrovaní zbierka na dobročinné diela Sv. Otca Sprievod okolo chrámu
	9.40 Akatist požehnania rodín 10.30 *ZBP Daniela, Miroslava, Daniela, Ema (r.Molnárová) + *za farnosť Slávnostný kazateľ a služiteľ: Mgr. Jozef Popik, správca farnosti Stará Ľubovňa		

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete